

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Skierniewicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Wielichowska - Opalska

Protokolant: stażysta Andżelika Pruk,

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lipca 2016 r., 24 sierpnia 2016 r., 28 września 2016 r., 5 grudnia 2016 r.,
sprawy:

K. B., s. D. i J. z domu B., ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 9 sierpnia 2015 roku około godziny 10.50 w S. na ulicy (...), województwo (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym na podstawie badań urządzeniami alkosensor i alkometr, które wykazały: I - 1,39, II - 1,32, III - 1,05, IV - 1,04, V - 0,98 i VI - 1,00 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pod wpływem środka odurzającego w postaci Δ 9-THC w stężeniu wynoszącym 5,7 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi i substancji psychotropowej w postaci Nordiazepamu w stężeniu wynoszącym 13,8 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, przy czym czynu tego dopuścił się po uprzednim dwukrotnym prawomocnym skazaniu przez sąd za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S., wydanych:

a. w dniu 26 stycznia 2010 roku, orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B z powodu orzeczenia przez sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

b. w dniu 1 czerwca 2010 roku, orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B z powodu orzeczenia przez sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

c. w dniu 6 lutego 2014 roku, orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B z powodu uzyskania negatywnego wyniku egzaminu teoretycznego sprawdzającego kwalifikacje;

- to jest o przestępstwo określone w art.178a § 1 i 4 kk. i art.180a kk. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. W tym samym miejscu i czasie umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a w szczególności określone w artykułach 3 i 19 ust. 1 i 2 pkt. 3 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o Ruchu Drogowym, Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 (z późniejszymi zmianami) w ten sposób że kierując w stanie nietrzeźwości w stężeniu wynoszącym: I - 1,39, II - 1,32, III - 1,05, IV - 1,04, V - 0,98 i VI - 1,00 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pod wpływem środka odurzającego w postaci Δ 9-THC w stężeniu wynoszącym 5,7 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi i substancji psychotropowej w postaci Nordiazepamu w stężeniu wynoszącym 13,8 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i jadąc ulicą (...) od miejscowości R. w kierunku skrzyżowania z ulicą (...), nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie utrzymywał odstępów niezbędnych do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu i widząc, że na drodze przed nim znajduje się jadący w tym samym kierunku kierujący motorowerem, podjął

gwałtowny manewr hamowania w celu uniknięcia zderzenia, lecz nie był w stanie bezpiecznie wyhamować i uderzył w tył motoroweru marki Z. o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez P. Z., wskutek czego P. Z. doznał obrażeń w postaci: urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa ze złamaniem kompresyjnym kręgu pierwszego, urazu kończyn górnych z otarciami naskórka w okolicach stawów łokciowych, przedramion i rąk oraz urazu kończyn dolnych z otarciami naskórka okolic stawów kolanowych i złamaniem rzepki prawego stawu kolanowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu jego ciała inne niż określone w art. 156 § 1 kk. - na czas przekraczający dni siedem;

-to jest o przestępstwo określone w art.177 § 1 kk w związku z art.178 kk,

III. W dniu 10 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...), województwo (...), posiadał w miejscu swojego zamieszkania wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, środek odurzający w postaci marihuany o masie łącznej 0,36 grama, umieszczonej w wykazie substancji psychotropowych z grup I – N i IV – N, stanowiącym załącznik nr 1 do wyżej cytowanej Ustawy;

- to jest o przestępstwo określone w art. 62 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 - z późniejszymi zmianami),

IV. W dniu 1 października 2015 roku około godziny 23.35 w S. na ulicy (...), województwo (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S., wydanych:

a. w dniu 26 stycznia 2010 roku, orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B z powodu orzeczenia przez sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

b. w dniu 1 czerwca 2010 roku, orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B z powodu orzeczenia przez sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

c. w dniu 6 lutego 2014 roku, orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B z powodu uzyskania negatywnego wyniku egzaminu teoretycznego sprawdzającego kwalifikacje;

- to jest o przestępstwo określone w art.180a kk.,

1. w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu K. B. w pkt. I. uznaje go za winnego tego, że w dniu 9 sierpnia 2015 roku około godziny 10.50 w S. na ulicy (...), w województwie (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym na podstawie badań urządzeniami alkosensor i alkometr, które wykazały: I - 1,39, II - 1,32, III - 1,05, IV - 1,04, V - 0,98 i VI - 1,00 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pod wpływem środka odurzającego w postaci Δ9-THC w stężeniu wynoszącym 9,3 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, przy czym czynu tego dopuścił się po uprzednim prawomocnym skazaniu przez Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 18 listopada 2009 roku w sprawie II K 658/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S. z dnia 6 lutego 2014 roku, orzekającej cofnięcie do kierowania pojazdami kategorii B z powodu uzyskania negatywnego wyniku egzaminu teoretycznego sprawdzającego kwalifikacje, czym wypełnił dyspozycję art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu K. B. w pkt. II. uznaje go za winnego tego, że w dniu 9 sierpnia 2015 roku około godziny 10.50 w S. na ulicy (...), w województwie (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nietrzeźwości stwierdzonym na podstawie badań urządzeniami alkosensor i alkometr, które wykazały: I - 1,39, II - 1,32, III - 1,05, IV - 1,04, V - 0,98 i VI - 1,00 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pod wpływem środka odurzającego w postaci Δ9-THC w stężeniu wynoszącym 9,3 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, jadąc ulicą (...) od miejscowości R. w kierunku skrzyżowania z ulicą (...) przekroczył prędkość

dozwołoną na tym odcinku drogi o 19,8 km/h, nieuważnie obserwował drogę a w sytuacji zmniejszania się odstępów od poprzedzającego go motoroweru nie podjął w porę manewru hamowania i w wyniku tego uderzył w tył pojazdu marki Z. o numerze rejestracyjnym (...), wskutek czego kierujący tym pojazdem P. Z. doznał obrażeń ciała w postaci urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa ze złamaniem kompresyjnym kręgu pierwszego, urazu kończyn górnych z otarciami naskórka w okolicach stawów łokciowych, przedramion i rąk oraz urazu kończyn dolnych z otarciami naskórka okolic stawów kolanowych i złamaniem rzepki prawego stawu kolanowego, tj. obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 kk (powodujących naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający dni siedem), czym wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu K. B. w pkt. III. uznaje go za winnego tego, że w dniu 10 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...), w województwie (...), posiadał w miejscu swojego zamieszkania wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) środek odurzający w postaci marihuany o masie łącznej 0,36 grama, umieszczony w wykazie środków odurzających z grup I – N i IV – N, stanowiącym załącznik nr 1 do wyżej cytowanej ustawy, przy czym powyższy czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. w miejsce czynu zarzucanego oskarżonemu K. B. w pkt. IV. uznaje go za winnego tego, że w dniu 1 października 2015 roku około godziny 23.35 w S. na ulicy (...), w województwie (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S. wydanej w dniu 6 lutego 2014 roku, orzekającej cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B z powodu uzyskania negatywnego wyniku egzaminu teoretycznego sprawdzającego kwalifikacje, czym wypełnił dyspozycję art. 180a k.k. i za to na podstawie art. 180a k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. w związku ze skazaniem za czyn z pkt. 1. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;

6. w związku ze skazaniem za czyn z pkt. 1. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

7. w związku ze skazaniem za czyn z pkt. 2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

8. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu w pkt 1 - 4 orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 90 § 2 k.k. w miejsce środków karnych orzeczonych w pkt. 5. i 7. orzeka łącznie środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;

10. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach od 9 sierpnia 2015 roku godz. 10.59 do dnia 10 sierpnia 2015 roku godz. 20.35, uznając go za równoważny 2 (dwóm) dniom kary pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012. poz. 124 z późn. zm.) orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa – poprzez zniszczenie - dowodów rzeczowych w postaci pięciu torebek z zapięciem strunowym, zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/317/15/P pod pozycjami 6-10;

12. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 228/16

UZASADNIENIE

Z uwagi na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Oskarżony K. B. ma 27 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Utrzymuje się z pracy magazyniera, z której osiąga dochód około 2.000 złotych miesięcznie. Jest współwłaścicielem samochodu marki O. (...) z 1996 roku. K. B. był jednokrotnie karany – wyrokiem Sądu Rejonowego w S.z dnia 18 listopada 2009 roku został skazany za popełnienie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Oskarżony został poddany jednorazowemu badaniu sądowopsychiatrycznemu, w wyniku którego rozpoznano u niego uzależnienie od alkoholu oraz cechy osobowości nieprawidłowej, natomiast w odniesieniu do czasu popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów biegli orzekli, że o ile K. B. znajdował się wówczas po spożyciu alkoholu i substancji psychoaktywnych to był w stanie wcześniej przewidzieć skutki spożycia alkoholu i tychże substancji. Nadto biegli orzekli, że stan psychiczny oskarżonego nie znosi ani nie ogranicza w stopniu znacznym jego zdolności do rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

(dane osobopoznawcze, k. 21-22; karta karna k. 13-15; opinia, k. 212-213 akt Ds. 1037/15).

Oskarżony K. B. został uznany za winnego popełnienia czterech zarzucanych mu czynów zabronionych, z pewnymi modyfikacjami w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej tychże czynów.

Po pierwsze oskarżony K. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 9 sierpnia 2015 roku około godziny 10.50 w S. na ulicy (...), w województwie (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym na podstawie badań urządzeniami alkosensor i alkometr, które wykazały: I - 1,39, II - 1,32, III - 1,05, IV - 1,04, V - 0,98 i VI - 1,00 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pod wpływem środka odurzającego w postaci Δ9-THC w stężeniu wynoszącym 9,3 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, przy czym czynu tego dopuścił się po uprzednim prawomocnym skazaniu przez Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 18 listopada 2009 roku w sprawie II K 658/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S. z dnia 6 lutego 2014 roku, orzekającej cofnięcie do kierowania pojazdami kategorii B z powodu uzyskania negatywnego wyniku egzaminu teoretycznego sprawdzającego kwalifikacje, czym wypełnił dyspozycję art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. może być popełnione przez każdego, kto znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i prowadzi pojazd mechaniczny. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność karną, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa.

Stosownie do treści art. 178a § 4 k.k. surowszej karze podlega ten sprawca czynu z art. 178a § 1 k.k., który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

Zgodnie z utrwalonym już orzecnictwem Sądu Najwyższego, wobec braku zdefiniowania przez ustawodawcę „stanu pod wpływem środka odurzającego”, sąd każdorazowo musi ustalić, czy środek ten miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu (por. np. wyrok SN z dnia 3 grudnia 2014 roku, II KK 219/14, Lx nr 1567466).

W stosunku do opisu pierwszego z czynów zarzucanych oskarżonemu w akcie oskarżenia sąd zobligowany był dokonać kilku modyfikacji, stosownie do ustaleń poczynionych w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Po pierwsze sąd – w ślad za opinią biegłego z zakresu toksykologii – wskazał stężenie we krwi oskarżonego substancji $\Delta 9$ -THC na poziomie 9,3 ng/ml, odnosząc tę wartość do chwili czynu (tj. około godziny 10.50 w dniu 9 sierpnia 2015 roku), nie zaś do chwili pobrania krwi od K. B., co miało miejsce dwie godziny później. Podkreślić w tym miejscu należy, że w świetle wniosków zawartych w opinii biegłego Pawła Papierza, zgodnie z obecnym stanem wiedzy stężenie $\Delta 9$ -THC na poziomie 2,5 ng/ml powoduje taką samą niesprawność kierującego pojazdem, jak stężenie alkoholu we krwi wynoszące powyżej 0,5 promila.

Po wtóre sąd wyeliminował z opisu czynu sformułowanie wskazujące na to, że oskarżony w chwili jego popełnienia znajdował się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci Nordiazepamu w stężeniu wynoszącym 13,8 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, bowiem zgodnie z opinią biegłego dla benzodiazepin nie istnieją progi określające, jakie stężenie tej substancji we krwi odpowiada stanowi nietrzeźwości (nadto ilość nordiazepamu we krwi oskarżonego stanowiła tzw. stężenie terapeutyczne). W konsekwencji w ocenie sądu brak było podstaw do przypisania oskarżonemu czynu polegającego m. in. na prowadzeniu pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego w postaci nordiazepamu w sytuacji, gdy nie da się określić, czy stężenie tego środka we krwi oskarżonego wpływało na jego zdolność psychomotoryczną w takim samym stopniu, jak stężenie alkoholu we krwi wynoszące powyżej 0,5 promila.

Po wtóre sąd wyeliminował z opisu pierwszego z czynów zarzucanych oskarżonemu sformułowanie wskazujące na jego uprzednie dwukrotne prawomocne skazanie przez sąd za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, bowiem stosownie do danych zawartych w aktualnej karcie karnej oraz w odpisach wyroków w sprawach II K 658/09 i II K 155/10 Sądu Rejonowego w S. – to drugie skazanie uległo już zatarciu (w sprawie II K 155/10 K. B. został skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 4 lat oraz karę 60 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych, przy czym okres próby upłynął pomyślnie w dniu 4 maja 2014 roku, zaś po upływie dalszych 6 miesięcy – stosownie do treści art. 76 § 1 k.k. – skazanie uległo zatarciu).

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego podnoszonym w toku rozprawy, zatarciu nie uległo z kolei skazanie K. B. w sprawie II K 658/09. Wyrokiem z dnia 18 listopada 2009 roku Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżonego K. B. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, orzekając nadto grzywnę (50 stawek dziennych po 10 złotych każda) oraz stosowne środki karne. Postanowieniem z dnia 8 października 2010 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, zaś postanowieniem z dnia 19 stycznia 2012 roku warunkowo przedterminowo zwolniono oskarżonego z okresem próby do 19 stycznia 2014 roku. Po pomyślnym upływie okresu próby i dalszych 6 miesięcy karę orzeczoną w sprawie II K 658/09 należy uznać za odbytą, zaś stosownie do treści art. 107 § 1 k.k. od chwili wykonania kary (tutaj: od chwili uznania jej za odbytą) liczyć należy 10 letni okres wymagany do zatarcia skazania. W odniesieniu do argumentacji obrońcy oskarżonego zauważyć trzeba, że w przypadku instytucji warunkowego przedterminowego skazania brak jest regulacji analogicznej jak w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary, regulującego w sposób odmienny od reguł ogólnych kwestię zatarcia skazania i wskazującego (w art. 76 § 1 k.k.), że skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, co wydaje się zresztą racjonalne i wynikające z oczywistych różnic pomiędzy tymi dwoma instytucjami.

Po trzecie sąd wyeliminował z opisu pierwszego z czynów przypisanych oskarżonemu sformułowanie dotyczące wszystkich decyzji Prezydenta Miasta S., jakie w przeszłości zapadły w stosunku do K. B. w związku z cofnięciem

mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, pozostawiając jedynie opis ostatniej z tych decyzji, obowiązującej w chwili, gdy oskarżony dopuścił się czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Znacznych modyfikacji w opisie wymagał także drugi z przypisanych oskarżonemu czynów, wyczerpujący znamiona art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k.

Po pierwsze były one analogiczne jak w odniesieniu do pierwszego z czynów i wiązały się ze wskazaniem stężenia we krwi oskarżonego substancji $\Delta 9$ -THC oraz wyeliminowaniem sformułowania wskazującego na to, że oskarżony w chwili jego popełnienia znajdował się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci Nordiazepamu w stężeniu wynoszącym 13,8 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, ze względów, o których była już wyżej mowa.

Po wtóre, stosowanie do ustaleń poczynionych w oparciu o opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego i wypadków komunikacyjnych, sąd w odmienny sposób określił sposób naruszenia przez oskarżonego reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W konsekwencji sąd uznał K. B. za winnego tego, że w dniu 9 sierpnia 2015 roku około godziny 10.50 w S. na ulicy (...), w województwie (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nietrzeźwości stwierdzonym na podstawie badań urządzeniami alkosensor i alkometr, które wykazały: I - 1,39, II - 1,32, III - 1,05, IV - 1,04, V - 0,98 i VI - 1,00 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pod wpływem środka odurzającego w postaci $\Delta 9$ -THC w stężeniu wynoszącym 9,3 ng/ml w pobranej do badań próbce krwi, jadąc ulicą (...) od miejscowości R. w kierunku skrzyżowania z ulicą (...) przekroczył prędkość dozwoloną na tym odcinku drogi o 19,8 km/h, nieuważnie obserwował drogę a w sytuacji zmniejszania się odstępów od poprzedzającego go motoroweru nie podjął w porę manewru hamowania i w wyniku tego uderzył w tył pojazdu marki Z. o numerze rejestracyjnym (...), wskutek czego kierujący tym pojazdem P. Z. doznał obrażeń ciała w postaci urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa ze złamaniem kompresyjnym kręgu pierwszego, urazu kończyn górnych z otarciami naskórka w okolicach stawów łokciowych, przedramion i rąk oraz urazu kończyn dolnych z otarciami naskórka okolic stawów kolanowych i złamaniem rzepki prawego stawu kolanowego, tj. obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 kk (powodujących naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający dni siedem), czym wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k.

W świetle opinii biegłego Krzysztofa Kołodziejczyka brak było jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że to właśnie zachowanie oskarżonego K. B. stanowiło jedyną i wyłączną przyczynę wypadku drogowego, w wyniku którego pokrzywdzony P. Z. doznał tzw. średniego uszczerbku na zdrowiu w postaci urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa ze złamaniem kompresyjnym kręgu pierwszego, urazu kończyn górnych z otarciami naskórka w okolicach stawów łokciowych, przedramion i rąk oraz urazu kończyn dolnych z otarciami naskórka okolic stawów kolanowych i złamaniem rzepki prawego stawu kolanowego. Nieprawidłowość techniki i taktyki jazdy K. B. polegała na przekroczeniu wartości prędkości dozwolonej na tym odcinku drogi o 19,8 km/h (wobec wskazania przez biegłego przedziału wartości od 19,8 do 26,5 km/h sąd przyjął w tym zakresie wersję najbardziej korzystną dla oskarżonego, stosownie do treści art. 5 § 2 k.p.k. i niedających się usunąć wątpliwości w tym zakresie), a także na nieuważnym obserwowaniu drogi i w wyniku tego – na zaniechaniu podjęcia w porę manewru hamowania w celu zachowania bezpiecznego odstępów od pojazdu poprzedzającego i uderzenia w tył motoroweru. Umyślność naruszenia reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym wynika, w ocenie sądu, ze stanu, w jakim znajdował się oskarżony (nietrzeźwości i pod wpływem środka odurzającego), a także ze znacznego (tj. o połowę) przekroczenia dozwolonej prędkości.

W odniesieniu do trzeciego z zarzucanych oskarżonemu czynów sąd przyjął z kolei, że stanowił on tzw. wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.), przede wszystkim z uwagi na niewielką ilość posiadanego przez niego środka odurzającego. U oskarżonego zabezpieczono w sumie pięć torebek foliowych, trzy z suszem koloru zielonego, jedną z suszem koloru brązowego oraz jedną ze śladową ilością substancji. W trzech z tych torebek stwierdzono obecność tetrahydrokannabinolu (THC), substancji charakterystycznej dla konopi, o łącznej wadze netto 0,36 g. Z uwagi na to, że typowa działka handlowa ziela konopi wynosi od 0,5 do 1 g, zaś jednorazowa porcja wynosi od 0,15 do 0,20 g, przyjąć należało, że oskarżony posiadał taką ilość ziela konopi, która nie stanowiła nawet tzw. jednej działki. Z tego względu sąd przyjął, że K. B. w dniu 10 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...), w województwie (...), posiadał w miejscu

swojego zamieszkania wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) środek odurzający w postaci marihuany o masie łącznej 0,36 grama, umieszczony w wykazie środków odurzających z grup I – N i IV – N, stanowiącym załącznik nr 1 do wyżej cytowanej ustawy, przy czym powyższy czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.).

Zmiana opisu czwartego z przypisanych oskarżonemu przestępstw (wyczerpującego dyspozycję art. 180a k.k.) podyktowana była tymi samymi względami, o których była już mowa w odniesieniu do pierwszego z przypisanych mu przestępstw i polegała na wyeliminowaniu z opisu sformułowania dotyczącego wszystkich decyzji Prezydenta Miasta S., jakie w przeszłości zapadły w stosunku do K. B. w związku z cofnięciem mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, pozostawiając jedynie opis ostatniej z tych decyzji, obowiązującej w chwili, gdy oskarżony dopuścił się czynu z art. 180a k.k.

Przechodząc z kolei do wymiaru kary wskazać należy, że jego podstawę w odniesieniu do czynu z pkt 1. wyroku stanowił art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w związku z tym sąd poruszał się w ustawowych granicach od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając karę oskarżonemu K. B. Sąd poczytał na jego korzyść częściowe przyznanie się do popełnienia tegoż czynu w zakresie odnoszącym się do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Na jego niekorzyść przemawiało natomiast ponad pięciokrotne przekroczenie wartości stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu warunkujące możliwość prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym, fakt znajdowania się nadto pod wpływem środka odurzającego, a także wyczerpanie swoim zachowaniem dwóch przepisów ustawy karnej (art. 178a § 1 i 4 k.k. oraz art. 180a k.k.) oraz dotychczasowa karalność. W rezultacie za ten czyn sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów sąd poruszał się w granicach wytyczonych przez przepis art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k., tj. od 1,5 miesiąca do 4,5 roku pozbawienia wolności. Wymierzając karę 1 roku pozbawienia wolności jako okoliczność łagodzącą potraktowano postawę oskarżonego bezpośrednio po zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 roku, tj. przeproszenie pokrzywdzonego. Brak było podstaw do analogicznego potraktowania postawy oskarżonego podczas rozprawy głównej; K. B. przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak uzasadnił owo przyznanie nie tyle osobistym przekonaniem o swojej winie ile tym, że nie sposób było się nie przyznać w świetle zebranego materiału dowodowego, w szczególności zaś w świetle konkluzji zawartych w opinii biegłego do spraw rekonstrukcji zdarzeń drogowych. Na niekorzyść oskarżonego przemawiały z kolei: ponad pięciokrotne przekroczenie wartości stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu warunkujące możliwość prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym, fakt znajdowania się nadto pod wpływem środka odurzającego, umyślne naruszenie reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym, naruszenie dwóch ze wskazanych wyżej reguł, dotychczasowa karalność za czyn przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji a także znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się m.in. dużym rozmiarem ujemnych jego następstw.

Za czyn wyczerpujący znamiona art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustawodawca przewiduje zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Mając powyższe na względzie sąd wymierzył K. B. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, nie dostrzegając w zasadzie żadnych okoliczności łagodzących. W ocenie sądu na karę najniższą z katalogu wskazanego przez ustawodawcę zasługuje – wbrew twierdzeniom obrońcy – tylko taki sprawca, który dopuścił się czynu zabronionego po raz pierwszy, jedyny i incydentalny, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek okoliczności obciążających (taką w odniesieniu do K. B. stanowi m. in. dotychczasowa karalność) bądź przynajmniej znacznej przewadze okoliczności łagodzących. Taka sytuacja nie miała tymczasem miejsca w przedmiotowej sprawie.

Poruszając się z kolei w ustawowych granicach kary grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do 2 lat za czwarte z przypisanych oskarżonemu przestępstw (z art. 180a k.k.) sąd wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Oprócz dotychczasowej karalności oskarżonego należało przy tym uwzględnić przede wszystkim fakt, że K. B. dopuścił się tego czynu po upływie około miesiąca po tym, jak w sierpniu 2015 roku spowodował wypadek,

w którym inna osoba doznała obrażeń ciała opisanych w art. 157 § 1 k.k., a nadto powodując ów wypadek sprawca także nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi wskutek wydania decyzji o ich cofnięciu przez Prezydenta Miasta S.. K. B. czwartego z przypisanych mu czynów dopuścił się zatem w ramach tzw. powrotu do przestępstwa – wprawdzie nie tego kodeksowego, opisanego w art. 64 § 1 k.k., ale tzw. kryminalnego, polegającego na ponownym dopuszczeniu się w bardzo krótkim okresie czasu tego samego rodzaju czynu zabronionego. Powyższe wskazuje na wyjątkową zuchwałość K. B. oraz fakt, że nie wyciąga on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego naganego postępowania.

W razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. sąd obowiązany jest – na podstawie art. 42 § 3 k.k. – orzec wobec sprawcy dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, zaś na podstawie art. 43a § 2 k.k. – świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Z kolei w razie skazania za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. sąd obowiązany jest – na podstawie art. 42 § 2 k.k. - orzec wobec sprawcy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata. Zakres zakazu orzeczonego w oparciu o przepis art. 42 § 2 k.k. winien korelować, zdaniem Sądu, z okolicznościami konkretnej sprawy, w szczególności zaś – jako że chodzi o skazanie sprawcy za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości – ze stopniem zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, jaki swoim zachowaniem stworzył oskarżony. W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, owo zagrożenie ze strony oskarżonego K. B. było znaczne, na co wpływ miało przede wszystkim stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, fakt znajdowania się pod wpływem środka odurzającego oraz umyślne naruszenie reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności Sąd uznał, iż orzeczenie względem oskarżonego na minimalny okres 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym będzie reakcją adekwatną. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Merytoryczną przesłanką orzekania zakazu prowadzenia pojazdów jest zagrożenie bezpieczeństwa ruchu, które mógłby spowodować sprawca w przyszłości, prowadząc pojazd. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych zawiera treści ontologiczne, gdyż powoduje odsunięcie sprawcy od obiektywnie istniejących układów sytuacyjnych, w których ma okazję do popełnienia przestępstwa (por. R. A. Stefański: Glosa do wyroku SN z 6 lipca 2006 r., IV KK 146/06, OSP 2007, z. 2, poz. 18). Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 2006 roku, istotą środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów jest pozbawienie sprawcy możliwości prowadzenia co najmniej pojazdu, którym sprawca dopuścił się tego czynu zabronionego (IV KK 146/06, OSP 2007, z. 2, poz. 18).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 par 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Poruszając się w granicach od najwyższej z orzeczonych jednostkowych kar (tj. kary 1 roku pozbawienia wolności) do sumy tychże kar (tj. 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności) Sąd zastosował zasadę asperacji zbliżoną jednak do zasady absorpcji, mając na względzie z jednej strony bliski związek czasowy (czyny z pkt. 1, 2. i 3. wyroku zostały w zasadzie popełnione w ciągu jednego dnia, czyn z pkt. 4 około półtora miesiąca później) i przedmiotowy pomiędzy przypisanymi oskarżonemu czynami przestępczymi (czyny z pkt. 1., 2. i 4. godzą w bezpieczeństwo w komunikacji, zaś czyn z pkt. 3 objęty jest regulacją ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), z drugiej zaś jednak ich ilość i ciężar gatunkowy.

W stosunku do K. B. - wbrew twierdzeniom samego oskarżonego oraz jego obrońcy - w żadnym razie nie zachodziły podstawy do skorzystania z instytucji probacyjnej w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary, przede wszystkim z uwagi na niespełnienie ustawowych przesłanek wymienionych w przepisie art. 69 § 1 k.k., tj. – po pierwsze – przesłanki braku uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności i – po drugie – przesłanki orzeczenia kary w wymiarze nieprzekraczającym roku. Niezależnie od tego wskazać trzeba, że w stosunku do oskarżonego K. B. nie zachodzi tzw. pozytywna kryminologiczna pozwalająca przypuszczać, że skorzystanie z instytucji probacyjnej będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, że oskarżony K. B. jest osobą uzależnioną od alkoholu, a nadto niepoprawną i lekceważącą obowiązujące normy prawne. Świadczy o tym zachowanie oskarżonego, który – będąc

już przecież skazanym za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji – w dniu 9 sierpnia 2015 roku kierował pojazdem mechanicznym w stanie znacznej nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego a nadto mimo braku uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. W tych warunkach oskarżony spowodował wypadek komunikacyjny, w wyniku którego pokrzywdzony P. Z. doznał obrażeń ciała w postaci urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa ze złamaniem kompresyjnym kręgu pierwszego, urazu kończyn górnych z otarciami naskórka w okolicach stawów łokciowych, przedramion i rąk oraz urazu kończyn dolnych z otarciami naskórka okolic stawów kolanowych i złamaniem rzepki prawego stawu kolanowego. Pomimo tak znacznych konsekwencji swojego nagannego postępowania oskarżony po upływie około miesiąca od tego zdarzenia ponownie kierował pojazdem mechanicznym mimo braku uprawnień. W świetle tych okoliczności, w ocenie sądu, oskarżony K. B. w sposób niezwykle dobitny okazał, że zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym, zaś ponowne orzeczenie względem niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania stanowiłoby reakcję nieadekwatną jako że zbyt łagodną w stosunku do przypisanych mu czynów zabronionych. Nadto sięgnięcie po karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie stanowiłoby dla oskarżonego wystarczającego instrumentu skłaniającego do rzeczywistej zmiany jego dotychczasowego postępowania, a w odbiorze społecznym potraktowane zostać by mogło jako nieuzasadniony przejaw pobłażliwości. Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (zwłaszcza popełniane nagminnie) są niezwykle niebezpieczne i dolegliwe społecznie i z tego względu konieczne są zdecydowane działania w celu ograniczenia tego zjawiska.

W oparciu o przepis art. 90 § 2 k.k. sąd orzekł łącznie środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, mając na względzie wysoki stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jaki swoim zachowaniem spowodował oskarżony K. B..

W oparciu o przepis art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a ponieważ oskarżony został zatrzymany w dniu 9 sierpnia 2015 roku o godz. 10.59 a zwolniony w dniu 10 sierpnia 2015 roku o godz. 20.35, należało uznać ten okres za równoważny dwóm dniom kary pozbawienia wolności (art. 12d k.k.w.).

O dowodach rzeczowych orzeczono w oparciu o przepis art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Mając na względzie rodzaj wymierzonej oskarżonemu (i związane z nią ograniczenie możliwości podjęcia pracy zarobkowej umożliwiającej zdobycie środków finansowych celem pokrycia kosztów procesu) oraz jego sytuację majątkową i rodzinną, w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.k. Sąd zwolnił oskarżonego K. B. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.